

White, L. - Historické kořeny naší ekologické krize

White svůj popis vývoje vědy odvíjí od vývoje zemědělství. Píše, že dříve měly všechny rodiny v závislosti na své velikosti vlastní kousek půdy, což se až později a vlastnictví půdy se odvíjelo od výkonnosti. Tím se změnil vztah člověka k půdě, už k ní neměl přímý vztah, ale stal se jejím vládcem. To souvisí také s převahou křesťanství nad pohanstvím, kdy v pohanství měla každá součást přírody svého vlastního ducha, který neměl nutně lidskou podobu. To vyvolávalo úctu k přírodě, kdežto v křesťanství došlo k „odpřírodnění“, kdy Bůh již nesídlí v přírodě, ale mimo ni. Tím pádem člověk nemá k přírodě takový vztah a úctu, jako dříve, a to souvisí s ekologickou krizí.

White také píše, že ekologická krize souvisí s vírou v člověka a technický pokrok, která je zakořeněna v křesťanství. Zde souhlasím se souvislostí ekologické krize a technického pokroku, ovšem nemohu souhlasit s tím, že to muselo souviset s křesťanstvím. Když nahlédneme do historie, je jasné, že křesťanství silně ovlivnilo naši společnost. Souhlasím tedy s autorem i v tom, že náboženství velmi ovlivňuje náš kulturní vývoj. Nemyslím však, že ekologická krize je nutně podmíněna rozšířením křesťanství. Jistě nás k jejímu vzniku svým spíše antropocentrickým náhledem k něčemu takovému vedlo (a vede), ale myslím si, že vzhledem k nutnému vývoji lidského myšlení by k technickému pokroku a ekologické krizi stejně nejspíše došlo i bez zásahu křesťanství.

Za hlavní problematický bod Whiteovy kritiky křesťanství považuji to, s jakým jednostranným pohledem k němu přistupuje. I když zmiňuje Františkův pokus o jinou interpretaci, na křesťanství nahlíží ve zbytku textu pouze z nejméně propagovaného pohledu, tedy že člověk je pánem tvorstva a může se tedy ke svému okolí chovat, jak chce. Zde se ale jedná opravdu pouze o jednu z mnoha interpretací a je spousta křesťanů, kteří se na přírodu dívají s respektem a úctou stejně, jako tomu bylo u pohanů.

Souvislost textu s environmentální etikou vidím hlavně ve Whiteově prosazování toho, jak je důležité nepovažovat člověka za příliš nadřazeného okolnímu světu (v env. etice společnosti země) a v důrazu na to, že každá, byť podle ekonomického pohledu nevýhodná, součást světa (tedy např. každý tvor či rostlina) je důležitá.